

Wie lacht niet, die de man beziet

Waar ik bij mannelijke bewegingen of vormen gauw aan hoekig zou denken, maakt choreograaf Pia Meuthen ze rond. Draaiend, vloeiend en wervelend gaan vijf bebaarde mannen door de ruimte. Ze dragen zakelijke pakken en laten met hun lichaamstaal zien dat ze trots zijn. De borstkas wordt naar voren gestoken, de zijpanden van het colbert opengespreid om zichzelf breder te maken. Ze willen dolgraag gezien worden. Aan de linkerkant van het toneel staan twee hoge palen, waar de mannen in klimmen, draaien en zelfs over elkaar buitelen. Met ogenschijnlijk gemak halen ze de meest onmogelijke toeren uit in die palen. Alles smelt samen; dans is acrobatiek is dans.

Tekst: Lotte Wijers

Van een begin met dagelijkse handelingen zoals lopen en een beetje stoer doen, gaat *ALPHA* steeds verder van trotse trekjes tot pure krachtpatserij. Explosief en flexibel tonen zij hun kunnen. Met het kruis naar voren en een vrolijke tred. Enkele witte tafeltjes doen dienst als spreekgestoelte waarachter de mannen om beurten in het Italiaans of Spaans hun mening verkondigen. Los van de taal, kun je als toeschouwer de boodschap niet volgen, daarvoor wisselt het te snel. Het lijkt er vooral op dat de man aan het woord iets Heel Belangrijks zegt. Spreken is belangrijker dan luisteren, gehoord worden belangrijker dan begrepen worden. De macht van de trefzin. Ik zie vijf individuen die elkaar aftasten. Wat is je plek? Wie is de beste, grootste, belangrijkste? De mannen gaan steeds energieker bewegen; de herkenbare handelingen gaan vloeiend over in meer abstracte beweging op de vloer en in de lucht.

Een sopraan voegt zich bij de dansers, hoewel ze niet echt samen lijken te zijn. De mooie liederen brengen een theatrale tweede laag aan, maar behoren niet tot de haantjeswereld. "*Conceal your intentions*", zingt ze; wederom weer dat aftastende spel. Het zou kunnen dat de zang de gevoelswereld en gedachten van de mannen vertegenwoordigt. Laag bij de grond volgen primitieve, dierlijke bewegingen. De man wordt hier getoond als aap die vanuit primaire instincten handelt. Wie mag op de bovenste rots zitten? De kleinste danser wil de grootste steen hebben. Op zijn schoot stapelt hij ze op, totdat hij er uiteindelijk onder bezwijkt. Hij wordt neergelegd op de witte tafeltjes, waar twee anderen langzaam zijn broek naar beneden trekken. Dan komt hij in opstand en bedekt snel weer zijn blote billen. Ze lachen hem allemaal keihard uit. Uit zelfbehoud grinnikt hij mee met een neppe lach, tot het samen lachen overgaat in agressieve klanken en botsingen. De strijd barst nu echt los.

Vaak is het lachwekkend, soms aandoenlijk, hoe deze mannen zichzelf proberen te verkopen. Totdat plots een danser bovenin een paal een kreet slaakt, valt en wordt doorboord door de paal. De anderen halen zijn slappe lichaam naar beneden en dragen hem weg. Een vraag dringt zich dan aan mij op. Het kan toch niet zo zijn dat wij nog als apen zijn? De mens lacht de andere mens uit. Maar dieren, die lachen je niet uit. De mens gaat voorbij het overleven, heeft fantasie, een geweten, en wil begrepen worden door de ander. Dit idee wordt versterkt in de laatste woorden van de zangeres: "*If you need me, you can call me, my friend*". Hoezeer we ook de beste willen zijn, aan het eind van de rit zoeken we toch troost bij elkaar.

Lotte Wijers is freelance creative in performance, dansdramaturgie, fotografie en presentatie. In het najaar van 2015 neemt Lotte deel aan de cursus Hedendaags Schrijven over Hedendaagse Dans. Een traject georganiseerd door het Domein voor Kunstkritiek i.s.m. DansBrabant en Dans Magazine waarin een nieuwe generatie denkers en schrijvers over dans opnieuw woorden leert geven aan deze kunstdiscipline. Meer info: www.domeinvoorkunstkritiek.nl.